

פני מלך

התאחדות עם כל הברואים

ואהבת לרעך כמוך, ולא לאהוב את כולם, ולחשוב שאני קצת יותר חשוב מכולם וכו' וכו'. זאת הגאולה האחרונה.

הגאולה האחרונה זה שתהיה התאחדות עם כל הברואים כולם, עם בורא עולם ביחד. בורא עולם נמצא בליבי. בלבבי משכן אבנה לו. אבל אותו בורא עולם שנמצא בלבבי, נמצא בלבבות של כולם. של כל עם ישראל הוא נמצא. אז אם האדם לא יכול להתחבר עם האלוקות שנמצאות אצל החבר, ואצל כולם, אצל כל בני האדם, אם הוא לא יכול להתחבר עם זה, הוא מתנשא, הוא חושב שהוא יותר חשוב וכו', אז באותו רגע בעצם, הוא מאבד את הקשר האמיתי שלו

© וייסמן
02-5402623

עם הקב"ה, כלומר הוא לא יכול להגיע לבחינה של הגאולה האחרונה כשהיא תהיה, שבה גם הבן הרשע יהיה נגאל.

שהוא פחות ממני, ואני עכשיו יכול לחשוב עליו רע, שם אני לא יכול כשאני מתפלל לא לעשות התקשרות לכל עם ישראל, ולא לקבל את מצוות

כתוב שבמצרים נגאלה הדעת. אבל בדעת יש שני חלקים. יש חלק אחד של הדעת שאני עם בורא עולם. אבל רק אני. ויש חלק שני של הדעת, שאני עם כל הברואים ביחד עם בורא עולם. אני לא לבד. אני עם כל הברואים כולם יחד עם בורא עולם.

מה זה אני עם בורא עולם? אני עם הסגנון שלי ועם העניין שלי ועם הבית הסגור שלי, ואל תפריעו לי עכשיו ואני עכשיו עם בורא עולם, שזה מדרגה מאד מאד גבוהה, כמוכן אם זה לא אשליה. וזה מה שהם הרגישו במצרים, אבל עדיין כל אחד היה לעצמו. וזו המציאות שלנו היום וכך עם ישראל שומר על עצמו לשבטיו ועדותיו.

אבל הגאולה העתידה, שתהיה לעתיד לבוא, אותה אנחנו צריכים להכין, היא גאולה כזאת ששם, הבן הרשע גם היה נגאל. שם אין בן רשע, אין מישהו

פרפראות התורה

"ולהורות נתן בלב" (לה' לד')

מעירים על-כך חכמי ישראל: בכל המקרא כולו מצינו רק פעמיים את המלה "ולהוריה". בפרשתנו, "ויקהל", נאמר: "ולהורות נתן בלב" ובפרשת "שמיני" נאמר (ויקרא י' יא): "ולהורות נתן בני ישראל". עובדה זו צריכה להנחות כל אדם מישראל, שאם נתקיים בו: "ולהורות נתן בלב" - אם חנן אותו ה' בחכמה ובדעת - אל יחזיק זאת "בלבו" לעצמו בלבד, אלא יקיים את הכתוב: "ולהורת את בני ישראל" - יפיץ את מעינות התורה והחכמה, שנתברך בהם, ברשות הרבים, ויביא בכך תועלת לכלל ישראל. וכבר מובטחים אנו מפי חכמינו הקדמונים, שהלומד על מנת ללמד - מספיק בידו (מאפשרים לו מהשמים) ללמוד וללמד" (אבות ד', ה').

"וקראת לשבת עונג"

ע"י עונג שבת מתברכין ששת הימים - וע"כ עיקר הפרנסה והברכה נמשכת משבת ע"י אכילה של שבת, שהיא עונג שבת, כ"ש בזוה"ק: בגין דמיניה מתברכין כל שיתא יומין עלאין וכו', כי עיקר הפרנסה נמשך מבחי' הארת הרצון. היינו מבחי' הארת בן ותלמיד שהוא בחי' ים החכמה, שמשם מקבלת המלכות בחי' יראה הפרנסה מהידיים שיש בים החכמה (ליקו"ת ז'). וע"כ ע"י עונג שבת, שע"י זוכין להארת הרצון, ע"י מתברכין כל הששת ימים, כי עיקר הפרנסה נמשך משם, מבחי' הארת הרצון, בחי' פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון. (ליקוטי הלכות - שבת ג', ג').

סיפור לפרשה

"הגיהנום" של ר' אלימלך מליז'ענסק

(לכבוד יום ההילולא של הרה"ק ר' אלימלך מליז'ענסק זיע"א, שחל בי"א באדר)

בעת שנפטר הרה"ק ר' אלימלך מליז'ענסק, והסתלק לבית עולמו, היה יושב הרה"ק מקאזניץ זיע"א ליד שלחנו, והיה שמח וצוחק. והייתה פליאה גדולה בעיני חסידיו על-כך, כי מעולם לא צחק כך. שאלו אותו חסידיו על-כך, השיב להם הרה"ק מקאזניץ: ראיתי את הרה"ק ר' אלימלך מליז'ענסק בעולם העליון, בבית - דין של מעלה. ושם שאלו אותו: האם למדת תורה? והוא, ברוב ענותנותו, השיב להם: לא! ואחר-כך שאלו אותו! ומעשים טובים עשית? ושוב השיב להם: לא! אמרו לו: אם כך, צריך אתה ללכת לגיהנום. לקחו אותו, והניחו אותו בגן-עדן. כאשר הגיע ר' אלימלך מליז'ענסק ל"גיהנום", אמר: איזה בורא נעים יש לנו. - אם זה הוא הגיהנום, איך כבר נראה גן-עדן?... (בני ציון)

שבת שלום!

אשה חכמת לב

מסופר על הגאון בעל "שאגת אריה" (רבי אריה ליב) מוולוז'ין, שבזמנו היה גר איש אחד בשם רבי יצחק, שהיה גביר וגם פרנס הקהילה. והנה, לצורך מסחרו הרבה רבי יצחק לנדוד בקהילות ישראל, ובכל פעם ששב ממסעות אלו, נהג לזכות את אשתו בתשורה נאה. יום אחד, לפני שיצא לדרך, בקשה ממנו אשתו, שהיתה צנועה וחכמת-לב, שבמקום תשורות, שהיה נוהג להביא מן הדרך היא מעדיפה שיקנה לביתו ש"ס שלם. (דבר שהיה נדיר ויקר באותם זמנים). שמע רבי יצחק בקול אשתו, וכשחזר ממסעו הזה הביא לביתו ש"ס שלם. כדי לא להחזיק טובה לעצמו, החליטו רבי יצחק וזוגתו להשאיל את כרכי הש"ס למי שחשקה נפשו בלימוד התורה. עד מהרה התפרסם הדבר בעירם. וכל בן תורה שרצה ללמוד, היה מגיע לביתם, ומשאיל כרך אחד מן הש"ס, וכשגמר ללמוד ממנו, שב והחליף את הכרך הזה בכרך אחר. לימים, הגיע לעיר הגאון בעל "שאגת אריה". הוא התבודד באחד מבתי המדרש בעיר, ושקד על לימודו בהתמדה, כאשר מידי פעם היה נכנס לבית הגביר רבי יצחק כדי ליטול אחד מכרכי הש"ס. אשת רבי יצחק, שחשה שלפניה עומד אדם גדול, הרהיבה עוז בנפשה, ואמרה לו: רבי, אל לו לאדוני להטריח את עצמו לבוא לביתנו בכל פעם שברצונו להחליף מסכת, שהרי ביטול תורה הוא. אני אשלח בכל בקר אחד ממשרתי למקום לימודו, והוא יביא לכבודו את הגמרות הנחוצות. הסכים לכך בעל "שאגת אריה" להצעה של אשת רבי יצחק, וכך נמשך הסיפור תקופה ארוכה. לאחר זקופה ארוכה, כאשר נאלץ בעל "שאגת אריה" לעזוב את העיר, ניגש הוא לאשת רבי יצחק, ובכרה: "כשם שזיכית אותי ללמוד מן הש"ס שברשותך, אני אברך אותך, שיוולדו לך שני בנים, אשר יאירו את עיני ישראל. בן אחד, אני ממברך שיזכה להקהיל קהילות ברבים, וילמד את בחורי ישראל את הש"ס. ואילו הבן השני לא יצטרך לש"ס - שכן, הוא יזכה לדעת את כל התורה בעל-פה". ואכן נתקיימה ברכת הצדיק: הבן האחד שנוולד לה גדל, והיה ברבות הימים לגאון רבי חיים מוולוז'ין, שנמנה עם תלמידי "שאגת אריה", והקים את ישיבת וולוז'ין. ואילו בנה השני שנוולד לה, הלא הוא רבי זלמן, המכונה רבי זלמלה שהתגלה מעל כל בני דורו בדיעת כל התורה בעל-פה.

לעילוי נשמת
יוסף חן
בן מרדכי ז"ל

לעילוי נשמת
ברטה בת
פרידה ע"ה

לעילוי נשמת
מיכאל ניסים
בן אסתר
טולדנו ז"ל

לעילוי נשמת
אריה בן
יהודה ז"ל

לזיווג הגון
שייה בת רחל
שתחי

לזיווג הגון
גולדה זהבה
שתחי

לזיווג הגון
לתורם בעילוי
שם

להצלחה
ברוחניות וגשמיות
לעמנואל בן סימי
וב"ב ה"ו

זיו בן רחל
ה"ו הצלחה
ברוחניות
וגשמיות

לרפואת והצלחת
הרב והרבנית
שליט"א